

וכלآل איקרי שמוד. מאי טעם. בגין דאייה אמשיכת ליה לגבה, ונטלת ליה. כדין כל ביתה קיימת ברשותה, ולא אדרבר אלא אייה בלחוודה, ולעמלין לא מתפרקין דא מן דא.

אנבי, רזא דרזין לידע חכםתא. בההוא שעטה דאלין אתוון נפקו ברא דכליל בחרדא, נפקא ביצינא לגלא משחטה. מיד בסטרא דא עשר אמין, ונפקו זיקין, בזיקין שביעין ותרין. ואתלהטן שביבין, נציצין סלקין וגחתין. לבטר, אשתקכו, וקאמוי בסליקו לעילא לעילא. מיד בסטרא אחרא עשר אמין, ונפקו אוף הבי זיקין, בההוא גוננא קדמא, ובן לכל סטרין.

אתפהשṭא בווציא וסחרא סחור, ואתלהיטו שביבין נציצין, וסליקו לעילא לעילא, ואתלהיטו שמיא. וכל חילין עילאיין בלהו, אתלהיטו ואתניציו בחרדא.

סחרא בווציא לבטר מטרא לדרום ומיד וסחרא מטפן למזרחה, וממזרחה לפון, עד דאסחד ותב לסטרא לדרום בדקדיםיתא.

לברת מתגלגלא בווציא לאספלקא, וזיקין ישביבין אשתקכו, וכדין נפקו אלין אתוון מהקון מתלהטן נציצין, קדhabא כד אתלהיט בנציצו. בהאי אומנא כד מצרכ פספא ודហבא, ואפיק לוון מגו אשא מלחהטא, בריר וצריף قولא. הבי נמי נפקאי אתוון, צריפן ברירן מגו משחטה דבוציא. רעל דא כתיב (זהלים ייח' כא) אמרת ה' צריפה. פמן דמצרכ בפספא ודהבא.

כד נפקו אלין אתוון, נפקו בלהו צריפין, מהקון, ברירן, נציצין, מלחהטן. וישראל כליהו הו חמאן לוון דהו פרחי באוירא, ואזילין לכל סטרין, ואתו ומחקקון על לוחי אבנייא.

ויהי כד הו נפקאי אלין אתוון ברזא דכללא דבר וניקבא, ברירן מהקון. מד את הווה שליך עלייהו, דהוה רשים וגלייף להני אתוון, ומטער לוון, וההוא את איזיל בכוליהו, מרישא (נ"א מרא) דבוציא אתגليف. והוא הוא את אייה אותן ר', דהוה שליך על כל אתוון אחרני, וגלייף לוון על כלא.

וירזא דא, וכל העם רואים א"ת ה"קילות וא"ת ה"לפידים ואת קויל השופר. את הקילות, אלין איןון אתוון אחרניין, דהו נפקין מאינוין קוילות בדקאמין, ואתחיזן באוירא לעיגיהון דכלא.

דברתו את הקילות, ולא כתיב וכל העם רואים הקילות, אלא את הקילות, אלין איןון אתוון דהו נפקאי מניהו. ואת קויל השופר, דא את